

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάτμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :
 Ἔτησιον 7.— Ἔτησιον φρ. χρ. 8.—
 Ἐξάμηνος 4.— Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.30
 Τρίμηνος 2.15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40
 Αἰ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.
 ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :
 Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].
 Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20].
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὀδὸς Ἐυριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμ. 12^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἰουλίου 1905

Ἔτος 27^{ον}—Ἀριθ. 31

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια.)

Ἀμέσως τότε ὁ Φραγκίσκος ἐπήδησε κάτω ἀπὸ τὴν μεγάλην πολυθρόναν, καὶ βαδίζων μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων του, ἐφθασεν εἰς τὸν διάδρομον. Εὐρήκεν ἐκεῖ τὸν Γάστωνα, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν σκοπιάν του, καὶ τὸν Πέτρον, ὁ ὁποῖος, ἐξυπνήσας ἐπὶ τέλους, παρηγόρειτο τοῦ ἔχασε τὸν ὑκνόν του μὲ μίαν τετρασίαν φέταν ψωμί, σκεπασμένην μὲ παχὺ στρώμα ἀπὸ τυρί, τὴν ὅποιαν κατεβρόχθιζεν.

— Ὁ κ. Μορσένξ ἔχει ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ παιδοχεῖον, εἶπεν ὁ Γάστων.

— Λοιπὸν, ἀνέκραξεν ὁ Φραγκίσκος, θά του πῶ κάτι περίεργα πράγματα!

Ἄλλὰ δὲν ἠθέλησε τίποτε περισσύτερον ἢ ἀνακοινῶσθαι εἰς τοὺς ἀδελφούς του.

Ὀλίγην ὥραν κατόπι, ὁ κ. Μορσένξ ἔσπευσε νὰ προσκαλέσῃ εἰς τὸ κατάλυμά του τοὺς τρεῖς νέους ἢ ὑποδοχῇ τὴν ὅποιαν τοὺς ἔκαμεν, ὑπῆρξε θερμότητι. Ἄλλὰ δὲν ἀπέκρυψεν ἀπὸ αὐτοὺς, ὅτι ἐπειδὴ ἦτο ἐπιφορτισμένος μὲ ἐπιείγουσαν ἀποστολὴν δια τὴν Φλάνδραν, δὲν ἐβλεπε τὸ μέσον νὰ τοὺς πάρῃ μαζί του καὶ τοὺς τρεῖς, ἰδίως τὸν Φραγκίσκον, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐφαίνετο παραπολὺ μικρός.

— Ἀπ' ἐναντίας, κύριε, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, θά σας ἀποδείξω τώρα κ' ὅλας ὅτι ἤλθαμεν εἰς πολὺ καλὴν στιγμὴν διὰ σας.

Καὶ ἐκάθησε καὶ διηγήθη εἰς τὸν κ. Μορσένξ τὴν συνομιλίαν, τὴν ὅποιαν εἶχε κρυφακούσῃ ἐκεῖνο τὸ πρωί.

Ὁ κ. Μορσένξ ἔμεινεν ἐκθαμβος.

— Τώρα τὸ ἐννοῶ, ἀνέκραξεν ἔπειτα αὐτός ὁ λόρδος εἶνε μυστικός ἀπεσταλμένος τοῦ δουκὸς τῆς Ἀλβεριμάρλης, ὁ ὁποῖος διοικεῖ τὴν ἐχθρὴν φρουρὰν τῆς Δεναίν' μὲ κατεσκόπευσεν ἕως ἐδῶ, καὶ τώρα, διὰ νὰ πάρῃ τὰ ἔγγραφα μου, θά

μου στήσῃ βέβαια παγίδα στὴν παγίδα...
 — Βίς τὴν ὅποιαν ὁμοῦ δὲν θά πέσατε, διέκοψε μὲ τόλμην ὁ Φραγκίσκος.
 — Καὶ δια ποῖον λόγον, ἱπποτάχο μου; ἠρώτησεν ὁ κ. Μορσένξ, χαμογελῶν, μ' ἔλθῃ τὴν ἀνησυχίαν του, διὰ τὸ ἤρημον θάρος τοῦ μικροῦ Ἰστανάκ.

«Α! τοὺς ἀγρεῖτους! ἔκλεψαν τὰ ἄλογα!»
 (Σελ. 242, στ. α')

— Διότι ἡμεῖς θά σας παρακαλέσωμεν ταπεινότερα νὰ μας ἐπιφορτίσετε μὲ αὐτὰ τὰ ἔγγραφα.

— Εἶνε τρέλλα αὐτὸ που λέτε, παι-

διά μου! σὰς εἰσαθε παραπολὺ μικροί.
 — Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς, παρενέθη μετὰ ζέσεως ὁ Γάστων, ἐμεῖς θά περάσωμεν ἐκεῖ ποῦ δὲν περνάτε σὰς.

Καὶ συνηγορῶν μὲ πολλὴν εὐγλωττίαν ὑπὲρ τῆς αἰτήσεώς των, τὸν ἐκέλευσε νὰ δεχθῇ τὰς ὑπηρεσίας των τὸν διεβεβαίωσε διὰ τὴν φλογερὰν των ἀφοσίωσιν, διὰ τὴν μεγάλην των ἐπιθυμίαν νὰ ὑπηρετήσουν τὴν Γαλλίαν καὶ τὸν βασιλεῖα τέλος τὸν ἔκαμε νὰ πεισθῇ ὅτι δὲν θά εὐρίσκον εὐνοικώτερον τρόπον παρουσιάσεως ἐνώπιον τοῦ στρατάρχου Ἀρτανιάν. Τότε ὁ κ. Μορσένξ ἐνέδωκε.

— Καλὰ, θά γίνῃ τὸ θέλημά σας. Θά πάρете τὰ ἄλογα μου, τὰ ὅποια εἶνε δυνατὰ καὶ συνειθισμένα νὰ παίρουν μακρυνοὺς δρόμους μὲ τὸ τρέξιμον. Ἄλλὰ, ὅταν φθάσετε εἰς τὴν Φλάνδραν, διπλασιάσατε τὴν προσοχὴν σας, διότι ὁ πρίγκηψ Βυγένιος ἔχει ἐκεῖ σκορπισμένους πολλοὺς κατασκόπους καὶ πολλὰς ἐνέδρας. Συλλογισθητε ὅτι ἐμπιστευόμεαι εἰς τὰ χέρια σας τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐστρατείας, καὶ ἴσως τὴν σωτηρίαν τῆς Γαλλίας! καὶ ἀναχωροῦντες ἀποφασίσατε ἢ νὰ πέσατε νεκροὶ ἢ νὰ φέρετε εἰς πέρας τὴν ριψοκίνδυνον ἀποστολὴν σας.

Τὴν ἐπαύριον κατὰ τὴν αὐγὴν, οἱ τρεῖς φίλοι μας ἀνεχώρησαν μυστηριωδῶς ἀπὸ τὸ Φονταινεβλώ, χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς ἐγνωσῇ.

Ἐἶχαν περάσῃ μερικαὶ ὥραι ἀπὸ τὴν στιγμὴν που εἶχαν ἐκκινήσῃ οἱ νεαροὶ ἄρχοντες τοῦ Ἰστανάκ, ὅταν ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ὁ Φραγκίσκος εἶχε κρυφακούσῃ νὰ συνομιλῇ

μέ τον πανδοχέα, έπηγε και τον συνή-
τησαν εις την μεγάλην χαμηλήν αθου-
σαν, όπου είχαν ακουστή αι πρώται
έκμυστηρεύσεις των.

— Λοιπόν, μαστρο-Χάνσπαχ, τον ή-
ρώτησες, τί κάμνει ο κ. Μορσένξ;

— Κοιμάται βαθύτατα, εις το δω-
μάτιόν του, λόρδε μου.

— Πώς; δεν έφυγεν ακόμη;

— Ούτε διαταγήν καν έδωκε δια την
αναχώρησίν του.

— Περίεργον!... "Α! ελησμόνη-
σα... Αυτοί οι νέοι που έζητούσαν να
τον ίδούν;

— Τους έδέχθηκα, λόρδε μου! φαί-
νεται μάλιστα ότι τους έκαμε πολύ κα-
κήν υποδοχήν! διότι έπληρώσαν τον λο-
γαριασμόν των χθές το βράδυ, και σή-
μερα το πρωί έσηκόθησαν και έφυγαν
τά ξημερώματα.

— Μπᾶ... έφυγαν αυτοί λοιπόν...

Μά, γιατί όχι;... Μάστρο-Χάνσπαχ,
οδήγησέ με, σε παρακαλώ, εις τους
στόλους σου.

"Ο πανδοχεύς υπήκουσεν άμέσως
άλλα δταν έσπρωξε το βαρύ θυρόφυλ-
λον του σταύλου, επινάχθη έως επάνω
ένωπιόν του το άλογο το καταγόμενον
από την Τάρβην, το άλογο, το όπολον
είχε θανείση ο Πλανστέος, και ή ή-
μίονος του Πέτρου, άνεκάτσων με τας
μύτες των το παχι! απ' εναντίας, τα
τρία καλλίτερα άλογα του κ. Μορσένξ
είχαν εξαφανισθή.

— "Α! τους άχρείους! εφώνησε με
θυμόν ο πανδοχεύς! έκλειψαν τα άλογα
του Γάλλου εύπατρίδου!

— Είσθε! ήλιθίος, Χάνσπαχ, άνέκρα
ξεν ο λόρδος, μανιώδης αν επήραν τα
άλογα, τα επήραν κατά διαταγήν του
κ. Μορσένξ. Και, αν τους έδωκε τόσο
καλά ζώα, σημαίνει ότι τους επεφόρτισε
με την αποστολήν του. Έμπρός, ελάτε
γρήγορα να μου πητε τα χαρακτηρι-
στικά αυτών των τριών κατεργαρέων,
και τα άλλα είναι δική μου δουλειά.

"Ο ξενοδόχος, σπεύδων να επαγορθώ-
ση το σφάλμα του, έδωκεν εις τον λόρ-
δον, έσον ημπούρεσεν άκριβιστέρας πλη-
ροφορίας. Δεν ελησμόνησε να του πε-
ριγράψη την εξαιρετικήν όρεξιν του Πέ-
τρου, από την όποιαν σκληρώς είχε δο-
κιμασθή ή τροφαιοθήκη του. Δυστυχώς
επειδή δεν είχε παρευρεθί εις τας έλ-
λας άνδραγαθίας του δευτεροτόκου των
Έσπιράκ, δεν ήτο εις θέσιν να πληρο-
φορήση τον Άγγλον ότι εκείνος ο
Ι'αργάντονας, ο Πέτρος, ήτο συγχρόνως
και δεύτερος Ηρακλής.

— Πᾶμε! επιθύρουν ο άγνωστος
τίποτε δεν έχάθη ακόμη! "Ας προσπα-
θήσωμεν να τους προσβάσωμεν έσον το
δυνατόν γρηγορώτερη!

(Έπεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΔΑΒΙΑΝΗΣ
[Κατά το γαλλικόν του Ε. Δε "Ασμ.]

Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΗΓΗ

Αγαπητοί μου,

καλοε
κείνος φί-
λος του κ.
Δημάρχου
ο όπολος
τῷ έσται
λενώς δῶ-
ρον από
την "Αγ-
γλίαν, ο-

γρήν τι δια του όποιου θα καταβρέχων-
ται οι δρόμοι και θα λείπη ή σκόνη, —
αν το ύγρον του αποδειχθῆ πράγματι
τόσον θαυματουργόν, πρέπει να ανακηρυ-
θῆ ο μεγαλύτερος ευεργέτης της πό-
λεως. Και όμως, — τί άχαριστία! —
δεν εφρόντισα να μάθω ακόμη ούτε το
όνομα του... Είξεύρω μόνον το όνομα
του ύγρου, το όποιον εβαπτίσθη — πώς
νομίζετε; — άκορία!

Παράδοξον βέβαια όνομα και άτυχές,
υπενθυμίζον... ανόνια για ξυροφία! αλλά
το όνομα, καθώς ξευρετε, δεν τιμᾶ τον
άνθρωπον ή το πράγμα, άρκει ο άνθρω-
πος ή το πράγμα να είναι καλά και ώ-
φέλιμα. Φαντασθήτε δε σεις που ζήτε
εις τας κοινορτοσσεφάνους "Αθήνας, τι
ώφέλιμος, τί ευεργετική, τί πολύτιμος
θα είναι αυτή ή άκονία, αν θα έχη την
ιδιότητα να δεσμεύη εις τους δρόμους
την σκόνην, και να την στερεοποιή, ώστε
να μην εϊμπορή να την σηκόνη ο ανε-
μος και να σχηματίξη το φοβερά, τα ά-
παισία και απερίγραπτα έκείνα σύννεφα,
μέσα εις τα όποια κολυμβώμεν όλον το
καλοκαίρι!...

Το ύγρον παρελήφθη υπό του κ.
Δημάρχου μέσα εις μεγάλη βαρέλια, και
χάριν δοκιμής, κατ' βράχην δι' αυτοῦ μι-
κρόν τμήμα της οδου Έρμου, άφου προ-
ηγουμένως ήλευθερώθη από την σκόνην
ή όποια το έκάλυπτε. Το τμήμα αυτό
της οδου έμαύρισε, ήλλαξεν όψιν, αλλά
νέα σκόνη δεν σχηματίσθη εκεί. "Υ-
πάρχουν λοιπόν βάσιμοι έλπίδες ότι ή
άκορία έκπληροῦ τον προορισμ ν της,
και ότι αν θα καταβρέχωνται δι' αυτής
οι κυριώτεροι δρόμοι των "Αθηνών, ή
πληγή της σκόνης θα έκλείβη ή τουλά-
χιστον θα μετριασθῆ. Όπως δῆποτε, πρέ-
πει να παρέλθουν ακόμη ολίγαι ήμέραι
και να γίνη και το δεύτερον δοκιμασι-
κόν καταβρέγμα, δια να βεβαιωθώμεν
"Υπομονή!

Πολλά έσοφίσθησαν έως τώρα κατά
της πληγῆς, αλλά κανέν δεν απέδειχθη
ιατρικόν σωτήριο. Φαίνεται ότι ή άθη-
ναϊκή σκόνη είναι από τας μεγάλας έ-
κείνας πληγᾶς, που δεν θεραπεύονται τό-
σον εύκολα. Μᾶς έβασάνιζεν άνεκάθεν,

και τις οϊδεν αν δεν θα μᾶς βασανίξη αιω-
νίως!... Η σύστασις του άττικου έδάφους,
ή έλλειψις φυτείας, ή μεγάλη κίνησις κάρ-
ρων και άμαξών, και ή άτέλεια του κα-
ταβρέγματος δια την σπάνιν του ύδατος,
ιδού οι λόγοι δια τους όποιους ή άθη-
ναϊκή σκόνη πληθύνεται και αυξάνει, και
καλύπτει τους δρόμους με παχύτατον
στρώμα, μέσα εις το όπολον τα ύποδή-
ματα των διαβατών, ο, τιδήποτε χρώμα
και αν έχουν, βάφονται φακοίτρινα. "Ο-
ταν δε πνέη άνεμος, — και εις τας "Α-
θήνας πνέει άνεμος σχεδόν καθημερινώς,
— ή σκόνη σηκώνεται, και θερικεῖ, και
καλύπτει την πόλιν ως με βελύχην, και
στραβόνι τον κόσμο, και πλημμυροῦ τα
σπίτια, και καταστρέφει ένδύματα και
επιπέλα. Πήγαγε τότε να κάμης περί-
πατον, ή αν ζεσταίνεσαι τολμησε να νοί-
ξης το παράθυρόν σου, ή στήσε τραπέ-
ζι να γευματίσης εις το ύκαθρον, ή έ-
βγα εις το μπαλκόνι σου να πάρης ολί-
γον αέρα!... Είναι ήμέραι, κατά τας
όποιας οι ξένοι οι περιπατημοῦντες εις
τας "Αθήνας, άπορούν και εξίστανται
πῶς είναι δυνατόν να κατοικηται πόλις
με τοιαύτην πληγήν!

Το καλοκαίρι: οι κοινορτοστρόβιλοι
των χαϊμῶνα τα τέλματα της λάσπης.
Τί βασανιστήριο, τυραννία! Και τί
καταστροφή των πραγμάτων, τα όποια
πρέπει κανείς να τρέβη, να ξελασπώνη
και να ξεσκονίξη δεκάκις της ήμέρας!
Και τί χίνδυνος δια την υγίαν του θυ-
τουχούς ανθρώπου, ο όπολος είναι υπο-
χρεωμένος να αναπνέη τον κοινορτοπληθῆ
αυτόν αέρα και να γεμίξη τους πνεύμο-
νάς του με σκόνην!

Μά την αλήθειαν, καμμία από τας
περιφρήμους πληγᾶς της Αιγύπτου, δεν
εϊμπορεί να συγκριθῆ με την πληγήν
των "Αθηνών!

Και όμως ζῶμεν! "Ολα τα κακά, και
τα φοβεράτατα, τα συνειθίζει κανείς με
τον καιρόν. Αυτή είναι ή φύσις του άν-
θρώπου, να συνειθίξη, να εξοικειοῦται,
να υπομένη, να εγχαρτερῆ.

Είξεύρετε όμως πότε ακριβῶς εξεγει-
ρεται αυτή ή φύσις, και πότε χάνει την
υπομονήν της; "Οταν παρεμέλθη εξα-
φνα μια ύποσχσις, μια έλπίς βελτιώ-
σεως και θραπειάς. Καί ιδού, τώρα με
την έλπίδα της άκορίας, ή σκόνη μᾶς
φαίνεται φοβερωτέρα. ή πληγή μεγαλη-
τέρα και ατόχηρημα ανυπόφορη. Νο-
μίζομεν ότι αν αποτύχη και αυτό το
πείραμα, τετέλεστα, δεν θα ήμπορέ-
σωμεν να ζήσωμεν πλέον εις τας "Αθή-
νας. Και περιμένομεν το αποτέλεσμα
εναγωνίως, ως να πρόκειται περι ζωῆς
ή θανάτου!

Δεν είναι περιεργος ο άνθρωπος; Δεν
είμαι περιεργος κ' εγώ, που σᾶς εφλυά-
ρησα σήμεραν τόσα δια την σκόνην;

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΟΥΛΑΣ

Η Ειρηνούλα είναι πέντε έτων. Την
ήμέραν της εορτής της έλαβε ένα ω-
ραϊόν δῶρον: ένα μεγάλο παπαγάλον
με πτερά κόκκινα και πράσινα. Ο Κο-
κός—έτσι τον έλεγον τον παπαγάλον,
—είνε κουρνιασμένος επάνω εις μίαν
ώραϊαν κολονίτσαν με σκαλοπάτια δε-
ξιά και άριστερά τα πόδια του είναι δε-
μένα με μίαν λεπτήν αλυσίδα εις την
κολονίτσαν, και με αυτόν τον τρόπον ο
Κοκός εϊμπορεί και ανεβοκατεβαίνει τα
σκαλοπάτια, αλλά δεν είναι ελευθερος
να πετάξη και να φύγη.

Αμα τον έστησαν εις την εισοδον, ο
Κοκός άρχισε να φωνάζη δυνατά το μά-
θημά του:

— Καλημέρα, Ρηνούλα! καλημέρα
Ρηνούλα! ο Κοκός πεινά... ο Κοκός
πεινά!

Η Ειρηνούλα ήρχισε να κτυπᾶ τα
παλαμάκια από την χαράν της.

— Μιλᾶει! μιλάει! καλῆ μιλά...
κ' εγώ δεν το ήξευρα... Είναι λοιπόν
και πουλιά που μιλοῦν;

— Ός φαίνεται, της εῖπεν ο μπα-
μπᾶς της.

— Περίεργον! και τα καταλαβαίνω
αυτά που λέγει! Δεν το φανταζόμουν πῶς,
αμα μιλήση ο παπαγάλος, θα τον κατα-
λάβω άμέσως, έτσι εύκολα... Τέσον
καιρό μαθαίνω γαλλικά, και δεν κατα-
λαβαίνω τίποτε και τα παπαγαδικά,
άμέσως τα έκατάλαβα είναι λοιπόν εύκο-
λη γλώσσα τα παπαγαδικά;

— Μά, δεν μιλεῖ παπαγαλικά ο
Κοκός σου, μιλεῖ ελληνικά...

— "Α! και μιλοῦνε ελληνικά ὅλοι
οι παπαγάλοι;

— Όχι, μιλοῦνε τῆ γλώσσα του τό-
που που κάθονται...

— Όποτε, αμα ο Κοκός πάη στην
"Αγγλία, θα μιλή άγγλικά; Τι ώρα!α!
"Ηθελα κ' εγώ να ήμουν παπαγάλος,
για να ξερω την γλώσσα του κάθε τό-
που, όπου θα πάγω, σαν μεγαλώσω...

"Ο πατέρας της Ειρηνούλας επροσπά-
θησε να εξηγήση εις την κόρην του ότι
οι παπαγάλοι επαναλαμβάνουν μεν ό,τι
άκούουν, αλλά δεν έννοουν τί λέγουν.
Η Ειρηνούλα όμως δεν κατώρθωσε ν'
αντιληφθῆ καλά πῶς συνέβαιναν αυτό το
περίεργον φαινόμενον.

Έφερην όμως εις τον παπαγάλον,
και του έδωσε να φάγη.

Τότε ο παπαγάλος, άφου έφαγεν,
άντι να της εῖπῆ εύχαριστώ, έκτύπησε
δυνατά τα πτερά του, και της εφώνησε:

— Ρηνούλα, Ρηνούλα! αμα κανείς
άταξις, πάτα-πάτα, πάτα-πάτα έσένα!

— "Α! άστειος είσαι! του απήντη-
σεν ή Ειρηνούλα κόπιασε να με δείρξης!
Είσαι παραπολύ μικρός έσύ! εγώ είμαι

μεγαλιότερή σου, και δεν ξερω ποιός
από τους δύο μας θα κάνη τον άλλον
πάτα-πάτα...

— "Ω! ω! ω! ω! εφώνησεν ο πα-
παγάλος, αμα κανής άταξις, πάτα-πάτα
έσένα, πάτα-πάτα έσένα!

Αρτάζει τότε ή Ειρηνούλα τον παπα-
γάλον από τον λαιμόν, και τον δέρνει,
και τον δέρνει, ενώ συγχρόνως του λέγει:

— Είδες; να! να!... εγώ σε κά-
νω πάτα-πάτα!

Βάζει ο παπαγάλος κᾶτι άγριοφω-
νάρες:

— Βοήθεια, Χριστιανοί! φωτιά, βοή-
θεια! φωτιά!

"Ο πατέρας της Ειρηνούλας τρέχει
άμέσως από το γραφεϊόν του βλέπει
την κόρην του, που έδερεν τον Κοκό
της! α! έπρεπε να την τιμωρήση! διότι
δεν είναι ὀρθόν τα παιδιά να κτυποῦν τα
ζώα, τα όποια δεν εϊμποροῦν να υπερα-
σπισθοῦν.

Έπιασε λοιπόν την Ειρηνούλαν από
το χέρι, την έφερε κοντά του, της ανε-

σήκωσε το φουστανάκι, και... πάτα-
πάτα.

Η Ειρηνούλα, γεμάτη δάκρυα, έ-
κλαιε κ' επαρακαλοῦσε:

— "Ημαρτον, πατέρα μου, και δεν το
ξανακάνω...

Την στιγμήν εκείνην, ο Κοκός που είχε
κουρνιασῆ πάλιν επάνω εις την κολονί-
τσαν του κ' επινάχτε δια να βάλη τά-
ξιν εις τα πτερά του, που είχαν γίνη
άνω-κάτω, έκύτταξε με αλαζονικόν θ-
φος το κοριτσάκι, και με περιφρονητικόν
τόνον εῖπες:

— Ρηνούλα, Ρηνούλα, είδες; να,
να, να!... Αμα κανής άταξις, πά-
τα-πάτα έσένα!

Και πραγματικῶς, εκείνην την ήμέ-
ραν, ή Ειρηνούλα είδεν ότι τα ζώα δεν
είνε παντοτε ζώα.

Μερτικά όμιλοῦν... Και μολονότι ο
μαμπᾶς εῖπε πῶς δεν καταλαβαίνουν τί
λέγουν, ή Ειρηνούλα είδε και επείσθη
πῶς κάποτε λέγουν την αλήθειαν.

ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ε.

Κ' εξημέρωσεν ο Θεός την ήμέραν, που επρόκειτο να γίνη το με-
γάλο κυνηγι.

Οι δύο σχοινοβάται είχαν χαθῆ, και κανείς δεν ήξευρε που είναι και
τι κάμνουν, έκτός από τον Αρχικυνηγό, που ήταν ήσυχος γιατί του
είχαν δώση τον λό-
γον της τιμης των,
αλλά και κάμποσο
άνήσυχος μήπως
δεν θα επιτύχαινε
το στρατήγημά-
των. Και τότε άλ-
λοίμονο!

Η Αυτού Με-
γαλειότης ο μαύ-
ρος Βασιλεύς Κου-
κουμπιμπής ποτέ
δεν επήγαινε σε
κανένα μέρος χω-
ρίς να συνοδεύεται
από μεγάλη πομ-
πή, παράταξι και
παρέλασι. Και μία από τας μεγαλητέρας, ήτο ή πομπή του κυνηγιού.

Λοιπόν, εκείνο το πρωί ξεκίνησε ή μεγάλη πομπή δια τον τόπον
του κυνηγιού, και άρχισεν ή παρέλασις των διαφόρων βαθμοφόρων,
θεραπόντων, στρατιωτών και ακολουθων της Αυτού Μεγαλειότητος.

Προηγούνται οι Άγγελιαφόροι του Βασιλέως, οι όποιοι όνομάζον-
ται και Ποδηλατοφόροι, εξ αιτίας των ποδηλάτων με τα όποια
είνε εφωδισμένοι και τα όποια ο μεγαλοπρεπής Κουκουμπιμπής αγό-
ρασε μεταχειρισμένα και ολίγον χαλασμένα, αλλά εις πολύ συμφερι-
κήν τιμήν, τον καιρό που ήταν εις το Παρίσι.

(Έπεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Με μεγάλα γράμματα, εις την μύστρον ενός μικρού μαγαζιού ήτο γραμμένον: « Παιρνετε δ,τι θέλετε, μιά πεντάρα τὸ κομμάτι.» Καί ἡ ἀσπροκόκκινη καί μαδιὰ γαλλικὴ σημαία ἐκυμάτιζεν ἐπάνω ἀπὸ μίαν μεγάλην χαμηλὴν παράγκαν, ὅπου ήτο γραμμένον: « Πανόραμα μὲ θαυμαστὰ θεάματα, 5 λεπτά.» Ἐπειτα ἦσαν βαρκοῦλες, κούνιες, τροχοί, μύλοι καί ἄλλα διάφορα παιγνίδια. Ποτὲ δὲν ήτο τόσο μεγάλη ποικιλία

ἀπεσθῆθιζαν τὴν διανομὴν τῶν προσώπων:

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ
Ὁ Κοντορεβιθούλης

- Ἡ Μάννα.
- Ὁ Κοντορεβιθούλης.
- Ὁ Δράκος.
- Ἡ Γιαγιὰ.
- Ὁ Δραγάτης.

καί ἀπέναντι τὰ ὀνόματα τῶν ἠθοποιῶν. Εἰς τὸ ἴδιον πρόγραμμα ἦσαν ἀκόμη γραμμένα:

Ἡ ἐπισημὴς τοῦ Κοντρο-Γιάννη σὺ τὸ Παρίσι.

Καί παρακάτω:

Ταξίδιον εἰς τὴν Χώραν τῶν Θαυμάτων.

Ὡς βλέπετε, ὑπῆρχαν θεάματα δι' ὅλας τὰς ὁρέξεις καί δι' ὅλας τὰς ἡλικίας. Ὁ καθένας ἔλεγε καί ὑπεστήριζε ποῖον ἀπ' ὅλα ἐπρωτιμῶσε. Οἱ θεατρίνοι, μὲ τὰ φανταχτερά των ρούχα, ἐπήγαιναν καί ἤρχοντο ἐπάνω στήν ἐξέδραν, κ' ἔκαμαν πῶς ἔβλεπον σπουδαίας συνηνοήσεις μεταξύ των, καί ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ δείχνουν τὰ κτυπητὰ καί γυαλιστὰ καί ἀργυρόχρυστα στολίδια τῶν στολῶν των. Ἦσαν λογιζομένης ἀνθρωποι: γέροι καί νέοι, ἄνδρες, γυναῖκες καί παῖδια. Ἀλλὰ μὲλις ἐπρόφθαινε νὰ τους ἴδῃς ἐβγαίναν ἔξω καί ἔμεναν μόνον ὅσον ἐ-

νῆ ἕνα κομματάκι ἀπὸ τὴν φορεσιῆς των, σοῦ ἤρχετο νὰ τους φωνάζῃς: « Ἐλάτε, λίγο ἀκόμα, νὰ χαρῆτε τὰ μάτια σας!»

Ἀλλὰ τὸ πανί ἐπερτεν ἀμέσως, καί κανεὶς δὲν ἤμποροῦσε νὰ παραπονεθῇ, δι' τι ὅσα εἶχαν ἴδῃ, τὰ εἶχαν ἰδωμένα χωρὶς νὰ πληρώσουν τίποτε. Ἐξαφνα, ἐνῶ ἕνας μῆρος, ἀλευρωμένος καί μουντζουρωμένος, ἐχοροπηδοῦσε, κ' ἐκλωτσούσε, κ' ἐκτυπούσε, κ' ἐγέλοσε, κ' ἐδέρνετο μόνος του διὰ νὰ διασκεδάσῃ τοὺς περιεργούς, ἐνεφανίσθη ἕνα κοριτσάκι μὲ στολὴν χορευτρίας καί ἤρχισε νὰ κάμνῃ βήματα καί χαιρετισμούς, στροφὰς καί ἡμιστροφὰς, νὰ σκαρφαλόνη εἰς τὰ γόνατα, εἰς τοὺς ὤμους, εἰς τὸ κεφάλι τοῦ μίμου, ὅπως θὰ ἐσκαρφάλωνε τὸ ποιντικαί στήν κουρτίνα, καί μὲ μίαν εὐστροφίαν, μὲ μίαν ἐπιτηδεύτητά! Δὲν ἐπρόφθαινε νὰ τὸ ἴδῃς πῶς τὸ ἔκαμε.

Ἐνῶ ἐστύλοναν ὅλοι τὰ μάτια των εἰς τὸ κοριτσάκι, διὰ νὰ θαυμάσουν τὴν φορεσίαν του, αὐτὸ ἔκαμε ἕνα πῆδημα καί... εἰς δύο χρόνους καί τέσσαρας κινήσεις, ἀνέβη ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους τοῦ μίμου, καί ἀπὸ ἐκεῖ ἐστειλε φιλιὰ εἰς τοὺς θεατὰς. « Ἄ! τί νόστιμη χορευτρίσα! Καί πῶς τὴν ἐχειροκροτοῦσαν! Ὁλων τὰ χέρια ἐκτυπούσαν, ἐκροτοῦσαν μὲ δύναμιν, πῶς θὰ ἐπονοῦσαν ἔπειτα! τὰ κασκέττα ἀνέμιζαν εἰς τὸν ἀέρα καί τὰ «εὐγε! μπράβο!» βροντώδη ἀνηγαῦσαν.

Φυσικά, εἶχε μαζευθῆ πλῆθος πολὺ γύρω στήν παράγκαν.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ χωριοῦ ἦσαν ἐκεῖ, καθὼς καί ἀπὸ τὰ γειτονικά χωριά ἀκόμη. Ἐννοεῖται, ἦσαν ἐκεῖ καί ὁ Πετρογιάννης μὲ τὴν Μαργαρώ. Δὲν ἐβγαζαν λέξιν ἀπὸ τὸ στόμα των. Ἦσαν σαστισμένα, σὰν ἀπολιθωμένα καί τὰ δύο ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν, καί ἐθαύμαζαν μὲ σιωπὴν καί μὲ ἡσυχίαν.

Ὁ Ἐσπερινὸς ἐσήμανε, ἐνθυμίζων εἰς ὅλους, ὅτι εἶχε φθάσῃ ἡ ὥρα τοῦ δεῖπνου. Τὸ πλῆθος, μὲ πολλὴν τουλύπην, διεσκορπίσθη, καί ὅλοι ἐπέστρεψαν εἰς τὰ σπίτια των. Ὁ Πετρογιάννης, ἕνας ἀπὸ τοὺς τελευταίους, ἐκινήθη νὰ φύγῃ καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν πλατεῖαν.

« Ἐλα, πάμε, εἶπεν εἰς τὴν Μαργαρώ. Στέκεσαι αὐτοῦ, ριζωμένη σαν τριανταφυλλιά. Δὲν ἐρχεσαι λοιπόν;

Ἀλλὰ ἡ Μαργαρώ δὲν ἀπεκρίθη. Ἦσως μάλιστα καί δὲν τον ἤκουσε. Μὲ τὰ μάτια της κορφωμένα ἐπάνω εἰς τὴν μικρὴν χορευτρίαν, δὲν ἐκινήθη κἀν. Ἡ χορευτρία ἐστέρνετο τὰ ἄσπρα ἀτλαξένια γοδάκια της, τὰ ὁποῖα ἐδέοντο μὲ κορδέλλιστες, ὅταν δὲ ἤκουσε τὸν ἀδελφὸν νὰ φωνάζῃ τὴν ἀδελφὴν του, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι κ' ἐκύταξε τὴν Μαργαρώ. Ἡ Μαργαρώ κατεταράχθη, ἐτραβήθη ἐν βῆμα ὀπίσω, ἀπλωσε τὸ χεῖρὸς πρὸς τὸν ἀδελφὸν της, καί, χωρὶς νὰ

στρέψῃ τὸ βλέμμα της ἀπὸ τὴν χορευτρίαν, ἐβάδιζε μὲ τὴν κεφαλὴν ὀπίσω, μὲ μικρότατα βήματα, ἀντικρίζουσα πάντοτε τὸ βλέμμα, τὸ ὁποῖον ἤρχετο μαζὶ της, μαζί της...

Τὰ μάτια της Μαργαρώς ἐπεταλούδισαν τὰ βλέφαρά της ἐτρεμούλιαζαν καί τὰ χεῖλη της ἐχαμογέλουσαν. Ἡ μικρὴ χορευτρία ἐχαμογέλασε καί αὐτὴ ἡ Μαργαρώ ἐπλημμύρισε ἀπὸ χαρὰν, καί, ἀπὸ τὴν παρατάλην της, ἐπλησίασε ζωηρὰ ζωηρὰ εἰς τὰ χεῖλη της τὸ ἄλλο χεῖρὸς της ἐμενεν ἐλεύθερον, καί, μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων της, ἐστειλεν ἕνα δυνατό φιλημάτι μὲ τὸ ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ της.

Ἐπειτα ἡ Μαργαρώ ἐγύρισε διὰ μίας, ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀδελφοῦ της κ' ἐτρέξε, χωρὶς νὰ σταθῇ πουθενά, λές τὴν ἐκυνηγούσαν εἰς τὴν ἀχυροκαλύβαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

Τί συλλογίζεσαι, Μαργαρώ; ἠρώτησεν ὁ Πετρογιάννης τὴν ἀδελφὴν του, καθὼς τὴν εἶδε νὰ καθεται σκεπτικὴ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κρεβατιοῦ της, μὲ τὰ μάτια της, πῶς ἐτροπούσαν, ἐνόμιζες, τὰ τζάμια κ' ἐταξίδευαν εἰς μέρη μακρυνά.

Συλλογίζομαι τὴν χορευτρίσα.

Τὸ ἐπερίμενα... γνωρίζω μάλιστα κάποιον, πῶς πεθαίνει ἀπὸ τὴν λαχτάραν του νὰ τὴν ξαναδῇ καί ἄλλοῦ, καί ὄχι μονάχα ἐπάνω εἰς τὴν ἐξέδραν. Ἐ, τί θὰ ἔλεγε, ἂν σου ἐπρότεινα νὰ πάμε μαζί στήν παράστασι τὸ ἀπόγευμα;

Ὁ! Πετρογιαννάκη μου, πόσον σ' εὐχαριστῶ! Δὲν ἐτολμούσα νὰ σοῦ το ζήτησω, διότι, ἂν μου ἔλεγε, ὄχι, ξέρεις...

Ἄν σου ἔλεγα ὄχι;

Λοιπόν, νά! ἐγὼ θὰ ἐπήγαινα καί μόνη μου... Δὲν εἶνε νόστιμη, τί λές;

Ἡ χορευτρίσα;

Καί τί πεταχτή; καί τί εὐμορφόρεμα; Ἐκὺτταξες τὰ φουστανάκια της, τὴν ὥρα που ἐχόρσε; Πετοῦνε καί φτερουγίζουν σὰν τὰ φτερά της πεταλούδας. Κ' ἐκεῖνα τὰ ποδαράκια της, μὲσὰ σ' ἐκεῖνα τὰ σκαρπινάκια, πῶς εἶνε μιά τρέλλα! Καί τὸ στεφάνι της μὲ τὰ κόκκινα τριαντάφυλλα τὰ χρυσὰ μαλλιάκια της; Καί τὸ ἀτλαξένιο μπουστάνι της; Καί τὸ προσωπάκι της, καί τὰ μάτια της, ἄμα χαμογελᾷ; Ξέρεις, δὲν ἤμπορεσα πια νὰ κρατηθῶ, ὅταν της ἐστειλα τὸ φιλί. Καί κανεὶς δὲν θὰ ἤμποροῦσε νὰ μ' ἐμποδίση.

« Ὅποιος σ' ἔδλεπε, αὐτὸ θὰ ἔλεγε... Σε βεβαίονω, τὰ δακτύλά σου δὲν ἐπρόφθασαν κἀν ν' ἀκουμπήσουν ἐπάνω στὰ χεῖλη σου, καί τὴς το ἔτίναξες τὸ φιλί σου, φεύγοντας, σὰν νὰ ἦταν δεματάκι ἀπὸ ἀνοησίας...

Ἀλήθεια;... Ὁ! ἔκαμα λοιπόν καμμία ἀνοησία, καί ἴσως καί νὰ τὴν ἐπέιραξα;

Ὁ! ὅσο γι' αὐτὸ ὄχι.

Νομίζεις;

Εἶμαι βέβαιος. Εἶδα τὴν ἀπόδειξι...

Τί ἀπόδειξι; Πές μου τὴν γρήγορα!

Νά! τὸ φιλημά σου, πῶς τὴς το πέταξες στὰ τυφλά, καθὼς ἐγύριζες τὴν πλάτη σου νὰ φύγῃς, αὐτὴ σοῦ το ἀνταπέδωσε!...

Ἡ Μαργαρώ, ἡ ὁποία ὄλην αὐτὴν τὴν ὥραν ἔμενε καθισμένη εἰς τὰ πόδια

δὲν γαμίζει ὅμως καί τὴν κοιλιά μου... — Πήγαινε ἐσὺ ἐγὼ δὲν πεινῶ.

Ἐννοεῖται, ὁ Πετρογιάννης δὲν θὰ ἐπήγαινε ὀλομόναχος νὰ ζήτησῃ νὰ φάγῃ, ἐνῶ ἡ Μαργαρώ δὲν θὰ εἶχε οὔτε τὸ δόντι της νὰ γλυκάνῃ... Καί ὅμως, χωρὶς νὰ της ἀπνητήσῃ τίποτε, ἐβγήκεν ἀπὸ τὴν ἀχυροκαλύβαν, κ' ἐφυγεν ἡσυχὸς ἡσυχὸς, μὲ τὰ χέρια του στήν τσέπη, σὰν εἰσοδηματίας, κ' ἐσείετο κ' ἐλυγίετο, περιπατῶν εἰς τὴν τύχην. Δὲν ἤξευρε καλά-καλὰ καί αὐτὸς τί ἔκαμινεν ἤξευρε μόνον πῶς ἡ Μαργαρώ ἦτον ὀλομόναχη στὸ σπίτι, ὅτι εἶχε τὸ μυαλό της διαρκῶς εἰς τὴν χορευτρίσαν, καί ὅτι ἂν δὲν ἐπήγαινε αὐτὸς νὰ της φέρῃ τίποτε νὰ τοιμπήσῃ, αὐτὴ θὰ ἔμενε σὰν τὸ πουλάκι στὴ φωλιά, θεονόητικη.

Καθὼς ἐπραχώρησε, σὰν νὰ τον ἔσυρε τὸ ἔμφυτον, πρὸς τὸ μέρος τῆς πλατείας, εἶδε πῶς ἐβγαίνεν ἀπὸ τὴν στέγην τῆς παράγκας τοῦ

Θεάτρου ἕνας πυκνὸς μαῦρος καπνός, καί, καθὼς ἐπλησίασε, μίαν μυρωδιά λαχανόσουπας ἐσκορπίσθη γύρω του, καί ἕνας κρότος ἀπὸ σιδερένια καϊπατικὰ ἐκτύπησε τὴν ἀκοήν του. Ἀπὸ τὸ παραθυράκι, εἶδε τὸν ἄνθρωπον μὲ τὰ ἄσπρα γένεια, ὁ ὁποῖος κἀντὶ ἀνεκάτευε ἐπάνω στὴ φωτιά, καί πίσω ἀπὸ τὸ τροχόσπιτό των, ἦσαν ἐξέπτα ἄλλοι, καθισμένοι καταγῆς, κ' ἐτρού-

« Καί του ἐπρόσφερε ἕνα μῆλο. » (Σελ. 246, στήλ. α'.)

τοῦ κρεβατιοῦ της, ἄμα ἤκουσε τὸν ἀδελφὸν της νὰ της κάμνῃ αὐτὴν τὴν ἀποκάλυψιν, ἐσηκώθη μ' ἕνα πῆδημα, τὸν ἐπλησίασε, ἔβαλε τὰ χέρια της γύρω στὸν λαιμὸ του, καί τον ἐσφιξε μὲ ὄλην τὴν δύναμιν.

Φθάνει, Μαργαρώ, της εἶπεν ἐκεῖνος, θά με κἀνης πάλιν νὰ πνιγῶ.

Μὲ συγχωρεῖς, τοῦ ἀπήντησε, τὸ εἶχα λησμονήσῃ...

Ἐλα καλλίτερα, νὰ πάμε στὸ κτήμα τοῦ κ. Δημάρχου, νὰ φάμε τίποτε. Ἡ Σταμάτα εἶνε στὸ πανηγύρι, καί δὲν θὰ μας πειράξῃ.

Στὸ κτήμα; Ὁνειρεύεσαι! Νά δὰ ἡ ὥρα, νὰ πάμε τώρα στὸ κτήμα.

Τὸ ξέρεις πολὺ καλά, ὅτι δὲν θὰ περάσωμε τὴν ἡμέρα μας χωρὶς νὰ φάμε.

Καί γιατί ὄχι; Δὲν εἶνε πανηγύρι σήμερα;

Ὁραία ἀπάντησις κ' αὐτὴ, Μαργαρώ μου. Τὸ πανηγύρι διασκεδάει,

ἐπῖναν ἀπὸ τὰ μπουκάλια, κ' ἐγελοῦσαν μ' ὄλη τὴν καρδιά των.

Τί εὐτυχεῖς ἄνθρωποι πῶς ἐφαινόταντο! Καί τί ὠραία εὐωδία, γύρω των! Χωρὶς ἄλλο, ἦσαν ἐκεῖ οἰκογενειακῶς, καί ἔτρωγαν νὰ κάμουν δυνάμεις καί πνεῦμα διὰ τὰ ὠραία γυμνάσματα που ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ ἐπιδείξουν καί διὰ τὰ ὠραία λόγια που ἐσκόπευαν νὰ ποῦν ἔπειτα. Καί ὁ μικρὸς μας ἐφαντάσθη κ' ὅλας ὅτι ἦτο καθισμένος εἰς τὸ θέατρον, ὅτι ἐθαύμαζε κ' ἐχειροκροτοῦσε τοὺς ἠθοποιούς.

Πόσον θὰ καμαρόνου, ἐσυλλογίζετο, ἄμα τους χειροκροτοῦν, ὅπως τὴν χορευτρίσα! Ὅθ' ἤτανε τὸ δνεῖρό μου, ἔμενα, νὰ κάμνω γυμνάσια καί νὰ μαθαίνω ἀπ' ἔξω μέρη διὰ νὰ με χειροκροτοῦν. Καί ἔπειτα δὲν εἶνε καλὴς ντυμένος σὰν χωριάτης; δὲν φορεῖ τσόκαρα, παρὰ σκαρπίνια δὲν φορεῖ μαδιὰ μπλοῦζα, παρὰ μεταξωτὴ βέστια καί βραχιὰ βελου-

Ἡ Ἀνέθη ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους τοῦ μίμου... (Σελ. 24, στήλ. γ'.)

θεαμάτων καί διασκεδάσεων εἰς τὸ Δουβρόνιον.

Λιγάκι μακρύτερα, μὲ ἄλικα γράμματα, ἔβλεπες: « Ἡ γιγαγτογυναῖκα καί ὁ νάννος οὐζυγός της » εἰσοδος 10 λεπτά. » Καί ἔπειτα, ἀκόμη μακρύτερα: « Παιδικὸν θέατρον: Α' θέσις: λεπτά 25. Β' θέσις: 15. Γ' θέσις, ὀρθοί, λεπτά 5. »

Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ πῶς ἤρχετο θέατρον εἰς τὸ χωρίον. Ὅλος ὁ κόσμος ἐσχεδιάζε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ παιδικὸν θέατρον: καί οἱ μικροὶ καί οἱ μεγάλοι. Οἱ μικροὶ μάλιστα, τὸ ἔβλεπαν καί εἰς τὸν ὕπνον των. Ἀπὸ τὸ πρῶν, ἄμα ἀπόλυσεν ἡ ἐκκλησία, ὁ παιδικὸς κόσμος ἐπερικύκλωσε τὴν παράγκαν.

Ἰδιόβαζαν τὰ προγράμματα, ἐξάναδιάβαζαν τοὺς τίτλους τῶν ἔργων καί

χρειαζέτο διὰ νὰ σε κάμουν νὰ τους ἐπιθυμήσῃς νὰ τους ξαναδῇς. Ἦταν κ' ἕνας γέρος μὲ ἄσπρα γένεια, ὁ ὁποῖος ἐκτυπούσε ἀδιάκοπα τὸ μεγάλο τύμπανον. Αὐτὸς δὲν ἐπήγαινε νὰ κρυφθῇ, — ἀπ' ἐναντίας. Οἱ ἀπ' ἔξω ἔλεγον πῶς καλλίτερα θὰ ἔκαμινεν ἡ ἀφίση τὴν θέσιν του εἰς κανένα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, παρὰ νὰ καθεται καί νὰ ξεσχιζῇ τῶν ἀνθρώπων. τὰ αὐτιά, χωρὶς διόλου νὰ σταματήσῃ: ἠαρρῆς κ' ἐπαίξε, χωρὶς ν' ἀκούῃ, ὁ ἴδιος τὸν κρότον τοῦ τυμπάνου του. Ἄνεμιασεν ὅσα παραπετάματα, ἔβλεπε κἀποτὲ ἕναν παληκαρὸ μὲ ἀτλαξένια, κἀκεῖνα σὰν παπαροῦνα, καί μίαν γυναῖκα μὲ τριανταφυλλιά πλεντὰ καί κολλητὰ πανταλόνια. Καί καθὲ φορὰν που ἐμμοσάνοιγε τὸ παραπέτασμα κ' ἔκαμινεν νὰ φα-

